

הפורתח בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום חמישי י"ט טבת תשפ"ב | דף היומי בבלי: מגילה יא | דף הכולל: מועד קטן יח.
דף היומי בהלכה: מסימן תרע"ג סעיף ב' עד תחילת סימן תרע"ד.
מוסר: דבר בעיתו - פרק ה' מ"גם שעל פי" עד תחילת פרק ו'.
קנין חכמה הלימוד השבועי: שער הבחינה פ"ה 'אך הטרפים המיוחדים' עד פרק ו' 'ומה שראוי לך לדעתו'

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

מה חיפש מרן שר התורה שליט"א ליד 'קוקה קולה'? | 'תדעו לכם, מי שעושה מריבה עם רב, החיים שלו בסכנה!' – מעשה נורא שסיפר תלמידו של הגר"צ פלמן זצ"ל | הישיש נעצר והביט בי: "אה, עכשיו אני יודע שאני עוד חי" ... | 2300

על דא ועל הא

נעצר הישיש, הרים את ראשו בקושי רב והביט בי
מבין גביני עיניו, באומרו: "אה. יעצט ווייס איך אז איך
לעב!", עכשיו אני יודע שעודני בין החיים. קפצתי
לאחוריי לשמע האמרה הנוקבת. והוא הסביר לי...

"גדול המלבין שיניים לחברו יותר ממשקהו חלב"

"אני פוסע לאיטי בכבודות ואנשים רבים כל כך עוברים על פניי. בחורים ואברכים שאצים ורצים ברגליהם, ואין איש שיעצור לרגע ויברך אותי בבוקר טוב או בצהריים מאירים. לעתים אני חושב לעצמי שאולי כבר עברתי ובטלתי מן העולם. אולי כבר איני חי ואיני ראוי להתייחסות. עכשיו כשמישהו נעצר לידי ומברך אותי ואף קורא בשמי, אני שמח לקבל אות חיים, אות שאני חי". את הסיפור הזה מרבה ר' שלמה בעלז לספר לתלמידיו, וכתת לכל הקוראים גם יחד, כשהתובנה כל כך נוקבת: עלינו להפסיק להיות מכונסים בתוך עצמנו. הבה נהיה אנשים מאירי פנים, לא רק לישישים אלא גם לצעירים. נדע לברך כל אדם לשלום, להאיר פנים לכל יהודי שאנו פוגשים, קל וחומר בתוך השכונה שלנו, בתוך הישיבה או בית הכנסת, מקומות הלימודים או היכן שרק לא יהיה.

ביום חמישי החולף, בין מנחה למעריב בשטיבלאך של קרית צאנו שבנתניה, עצר אותי לשיחה קצרה אחד מטובי המחנכים, הרב שלמה בעלז שליט"א, והעמיס על קולמוסי מספר תובנות מהדהדות שכל אחת מהן שווה טור בפני עצמו.

בין הדברים הוא סיפר לי: לפני שנים רבות כשהייתי צעיר ממש, אולי אפילו בחור, חלפתי פעם ליד יהודי ישיש מאוד, כבן שמונים או אפילו תשעים שנים. הישיש היה כפוף כולו והלך בפסיעות איטיות וסוחטות מאמץ.

עודי חולף לצדו, הרמתי את קולי וכיוונתי לדציבל הנשמע גם למי שאוזניו כבדו מזוקן ואמרת: צפרא טבא ר' אברהם.

נעצר הישיש, הרים את ראשו בקושי רב והביט בי מבין גביני עיניו, באומרו: "אה. יעצט ווייס איך אז איך לעב!", עכשיו אני יודע שעודני בין החיים.

קפצתי לאחוריי לשמע האמרה הנוקבת. והוא הסביר לי:

(יקותיאל יהודה גנול, 'המבשר')

רוצים לקבל את 'לקראת שבת' מדי שבוע ישירות למייל?

שלח מייל ל- dirshu@dirshu.co.il

הרב פרוינד שליט"א, רו"כ ב'מעייני הישועה', סיפר שפעם הוא ראה את מרן הגר"ח שליט"א ליד קוקה קולה... הוא ניגש אליו ושאל מה הרב מחפש, אולי אני יכול לעזור? אמר לו הגר"ח, אני גם לא יודע איך הגעתי לפה בכלל?

Yaakov Naumi/Flash90

כשמרוכזים בכוס השמן, לא רואים שום דבר מסביב

החתונה? מה היה בתאונת דרכים? - לא ראיתי. איך זה יכול להיות? אתה עברת שם! אבל אני כל הזמן מסתכל על השמן... לא הסתכלתי על שום דבר אחר.

[ידוע, שבעבר היו זמנים שלא היה להם מה לאכול בבית. הרבנית פתחה חנות. עד שפעם אחת היא הבחינה שאחד הילדים מתעניין בחנות וקצת לומד פחות טוב - אז היא סגרה את החנות לאלתר. אז לא יהיה מה לאכול... היא מסתכלת תמיד על פך השמן הטהור!].

שמעתי פעם ממרן רה"י זיע"א שסיפר, שיבדלחט"א מרן שר התורה הגר"ח ק"ב בא לראיון בצבא, שאלו אותו איפה אתה לומד? הוא אמר בלומז'ה בפתח תקוה. באיזה רחוב זה? "ברחוב של הישיבה", ענה בפשטות... אבל איך קוראים לזה...? "הרחוב של הישיבה"... כשאתה מגיע מבני ברק באיזה רחוב אתה יורד? "שמה בפינה, איפה שהרחוב של הישיבה"...

סיפר לי חתנו, חתנא דבי נשיאה, שפעם דיברו איתו על רחוב מסויים, וזה היה רחוב שהוא עבר בו כל יום בדרכו מהבית לכולל חזון איש במשך עשרות שנים! הוא שאל איפה זה?... אמרו לו, אבא, אתה עובר שם כל יום...! אז הוא אמר, במקום להרים את הראש ולהסתכל על שם הרחוב, אני לומד עוד משנה....

הרב פרוינד שליט"א, ראש כולל בביה"ח מעייני הישועה, סיפר, שפעם הוא ראה את מרן שר התורה ר' חיים שליט"א ליד קוקה קולה... הוא הבין שזה לא במתכוין. הוא ניגש אליו ושאל מה הרב מחפש, אולי אני יכול לעזור? אמר לו הגר"ח, אני גם לא יודע איך הגעתי לפה בכלל? אני התחלתי ללמוד, ואני לא יודע איך הגעתי לפה...

הוא אמר לו, בסדר, אני אביא את הרב לבית. אך ר' חיים סירב, חס ושלום, אני לא אטריח אותך, אני אשאל אנשים... הוא אמר לו, הרב יודע מה, אני אלווה את הרב עד הרחוב הראשון שהרב מכיר, ומשם הרב ילך לבד. לזה הסכים ר' חיים. והרחוב הראשון שהוא הכיר - זה היה רחוב רשב"ם... הוא מרוכז בכוס שמן...

סיפר לי הגאון ר' נחום נבנצל שליט"א שסיפר לו מחותנו ממשפחת ברנד, שהוא היה חותנו של הגאון ר' שלמה פיישר זצ"ל (שנפטר לאחרונה). כשהבת שלו היתה בשידוכים הציעו לו שני בחורים, שניהם גאוני עולם מסלתה ושמנה של עולם הישיבות. הוא בירר מי יותר? אז חלק אמרו לו שאין הבדל, ומעטים אמרו שאולי ר' שלמה פיישר הוא קצת יותר. אבל מה, לבחור השני

שח הגה"צ רבי חזקיהו מישקובסקי שליט"א:

יש סיפור על שתי אמהות בישראל, אמהות שהשקיעו בחינוך בניהם לתורה ועבודת ה', וזכו לעתיד מזהיר להם ולבניהם.

הגאון ר' גבריאל טולדנו זצ"ל ראש ישיבת אור ברוך התראיין פעם כשהוא סיפר על אמא שלו, שהיתה בתו של רבי רפאל ברוך זצ"ל וגרו במרוקו. נולדו לה כמה ילדים לפניו אך לא עלינו הם נפטרו, והבן ר' גבריאל כשהוא גדל, היא שלחה אותו ללמוד בישיבה באנגליה, למרות שניסו להניאה, שהרי הבנים חלשים ואולי זו סכנה, ועדיף שישאר.

כשהגיע לישיבה, היה לו מאד קשה. גם מחמת הערפל הכבד ששרר שם, והוא לא היה רגיל לזה. בלילה הוא פשוט לא ראה איך ללכת!... ומלבד זאת, הוא לא הבין את השפה שלהם. הוא כתב לאמא שלו שתבא לקחת אותו. אבל היא לא ענתה לו. הוא כתב לה: אמא, אם את לא רוצה שאני יילך בעקבות אחיי ח"ו אז תקחי אותי מכאן כמה שיותר מהר...

הוא היה בטוח שכבר למחרת היא תבא לקחת אותו. אבל במקום זה היא רקמה על מפית - 'הכל קורה, הכל נשכח, ולבסוף הכל מסתדר. והדף גמרא קיים לעולם! ושלחה לו את המפית (והוא הראה אותה בעת שסיפר את זה). זה מה שהחזיק אותו... והסיפור השני היותר מפורסם, זה על הרבנית קופשיץ ע"ה שזכתה שכל הבנים שלה הם גאוני עולם, וחתנים תלמידי חכמים (שהמפורסם שבהם זה פוסק הדור מרן הגר"נ קרליץ זצ"ל). פעם שאלו אותה, איך זכית לזה?

היא אמרה - כי רציתי.

המשיכו ושאלו, כולנו גם רוצים!...

אז היא אמרה - נכון. אבל אתם רציתם גם את זה, אני רציתי

רק את זה...

זה מה שידוע בעולם. אך לא מזמן פגשתי נין שלה, נכד של בתה הרבנית פרידמן שתח"י ונכד להגר"מ טורק זצ"ל והוא אמר לי, שסבתא מוסיפה, ששאלו את אמא שלה, איך את יכולה להגיד שרצית רק את זה? בכל זאת... יש עוד דברים הכרחיים שמסתובבים לידך, יש פרנסה ועוד דברים.

אז היא אמרה, שזה כמו אדם שהולך עם כוס שמן מלא על גדותיו בידו והוא זקוק לכל הכמות, והוא הולך בדרך בזהירות. יש לידו בצד אחד תאונת דרכים, ומהצד השני חתונה. אבל הוא מרוכז כל הזמן בשמן שלא יישפך. יגידו לו, נו נו... איך היתה

כשרק חלק אנשים אומרים שאולי ר' שלמה קצת יותר טוב...
אמר לו החזו"א: "בשביל 'יש אומרים' שהוא קצת יותר טוב -
שווה לשלם הון רב בשביל לקחת אותו לחתן".
(גיליון 'ארחות חיים')

- היה קצת כסף לנדוניה, אך לרבנית פישר, היא היתה אלמנה
צעירה ולא היה בידה פרוטה לפרטה.
הוא בא לחזו"א ושאל אותו את מי לקחת, הוא הציע לו את
הצדדים והאם כדי להשקיע עוד כסף (שגם זה היה להם בקושי),

הסיפור היומי

**כששמעתי את סיפורו, הבנתי בדיוק את הבעיה שלו. רק
בשביל שדבריי יכנסו ללבו, ביקשתי ממנו את שמו ושם אמו,
והתבוננתי בזה כביכול אני מחשבן חשבונות ע"פ קבלה...
ואז אמרתי לו: אני חושב שאני יודע מה הבעיה שלך...**

הורדת את האגו - הרווחת חיים מאושרים

ובכך חשבתי שסימתי עם זה. אבל התברר לי שטעיתי ובגדול.
הנהג החליט שלא לתת לי מנוחה ופשוט לאורך כל הדרך הוא
נוסע פתאום מהר ולאחמ"כ פתאום לאט. הוא שיחק בזיגזגים
בין הנתיבים וכמה פעמיים פשוט חסם לי את הדרך בכדי להוריד
אותי מהכביש.

ככל שחלף הזמן עברה מחשבה בראשי שיתכן ומדובר בערבי
שפשוט רוצה לפגוע בי או ח"ו להורגני, וחשבתי אולי צריך
להזמין משטרה, אבל אז בדיוק הגעתי לצומת פסגת זאב, שם
הוא לקח פניה כזאת חדה שכמעט והתנגשתי בו חזיתית, ורק
בסיעתא דשמיא לא קרה כלום. אבל כאשר הוא חלף על פני הוא
פתח את החלון, ירק לי על הרכב ונתן קללה, וכאן הבנתי שהגיע
אל קיצו "מסע המוות" שעברתי באותה נסיעה שמצומת עטרות
ועד פסגת זאב.

בנימה אישית אומר לכם, שבאותו הכביש כבר התחלתי
לחשוב ח"ו על המוות ועל האשה והילדים, פשוט היו קטעים
שכמעט הוא הפיל אותי לתהום וממש היה פחד פחדים, ורק בנס
ניצלתי מכל המסע המבעית הזה.

אני מגיע לאותו בית הכנסת בפסגת זאב בו אני צריך
לדבר, והגבאי ניגש אלי ואומר לי: "הרב זאידי יש לך רבע שעה
עד שיתמלא כאן, ובנתיים אני צריך שתדבר עם אדם אחד בן
שלושים שיש לו בעיות קשות בשלום בית וברצונו לדבר עם הרב
כמה מילים".

אני כמובן לא סירבתי וישבתי לשוחח עם אותו אדם. כשהוא
הגיע הבנתי הכל. מולי עומד לא פחות ולא יותר אותו אחד שלאורך
כל הדרך עד עכשיו כמעט פגע בי וניסה להתנגח בי ולהפריע לי
בנסיעתי. אבל אני ב"ה התאפקתי ולא אמרתי לו אפילו לא מילה
אחת, וחיכיתי שהוא ידבר.

לא אכנס כאן לפרטי השיחה. שמעתי את סיפורו, כאשר לאור
המאורעות בכביש, הבנתי בדיוק את הבעיה שלו... רק בשביל
המשחק בקשתי ממנו את השם שלו ושל אמא שלו, והתבוננתי
בזה כביכול אני מחשבן חשבונות ע"פ הקבלה... אחר כך אמרתי

אחד מסודות ההצלחה במידת בין אדם לחברו - זה הורדת
האגו, להוריד את ה"אני" שבך. וכמו שמספרים על אחד מגדולי
הדורות שהגיע אליו אחד מן התלמידים ואמר לו: "רב'ה, אני רוצה
עשירות". ענה לו אותו גדול: תוריד את ה"אני", כי זה גאוה, וכעת
תוריד את ה"רוצה", כי זה תאוה ותתבונן ותראה עם מה נשארתי?
- עם "עשירות". ואז הוסיף לומר לו הרב: "אתה רואה שאדם
שמבקש משהו בלי אגו ובלי תאוות, הוא מקבל מה שהוא רוצה".
זה הסוד בכל דבר בחיים, בין אם בתוך כותלי בית המדרש
בזמני הלימוד, ולהבדיל בשלום הבית. בכל דבר ובכל מקום האגו
הוא זה שמכתוב את סדר היום ומצב הרוח של האדם. ואני רוצה
להביא בפניכם סיפור בכדי להוכיח לכם עד כמה שהאגו שלכם
הוא זה שגורם לכל הצרות והבעיות שלכם.

לפני קרוב לשבועיים הזמינו אותי למסור שיחה בפסגת זאב,
הדומה ל"ירושלים של מעלה"... הנסיעה לפסגת זאב כוללת מעבר
בעטרות וכן במעלה אדומים, ששם שוכנים ערבים עוינים לרוב,
ובימים אלו הנסיעה שם אינה בטוחה כ"כ במאת האחוזים.

אני מגיע לקראת צומת עטרות, שם יש נתיב שמשתלב, אך לא
ברור בכלל למי יש זכות קדימה, ואפילו אם הייתי לוקח עימי מורה
לנהיגה, הוא בעצמו לא היה יודע למי יש זכות קדימה באותו קטע
אשר משתלב עם נתיב הנסיעה. ואני, כמו שאר הנהגים חיכיתי
להשתלב בנסיעה.

עברו רכב, שניים, ואז נכנסתי לנתיב התנועה. לפתע אני שומע
מאחורי צפירות אימות ונוראות והבהובים עם האורות על מצב
גבוה. מיד הבנתי שכנראה עקפתי מישהו שמאוד זועם על כך
ורוצה כביכול לעשות לי נסיעה לא שקטה כ"כ בגלל רגש הנקמה
על זה שעקפתי אותו.

אך הצפירות לא פסקו לרגע גם לאחר זמן, וגם האורות
הגבוהים לא חדלו. לכן החלטתי לרדת לצד הכביש בהמשך
הדרך, שם יש כמין עצירה על הכביש, ולתת לרכב מאחורי לעבור
ולעקוף אותי בכדי שיהיה רגוע.

אני מתחיל לאותת כדי לרדת לצד הכביש ונותן לו לעקוף,

אני מיד העברתי נושא ואמרתי לו: תלך לביתך, ותדאג מהיום רק להקפיד להוריד את האגו שלך. אתה מהיום זה שמוותר בבית לבני ביתך ולאשתך, לא משנה למה ואיך. אתה יותר לא מקפיד ולא משתמש באגו שלך, ותראה שמכאן והלאה רק שלום ושמחה יהיו בביתך לאורך ימים ושנים טובות. אחרי כמה ימים אשתו מתקשרת אלי ומברכת אותי בלי סוף. והיום ב"ה השלום והשלווה שוררים בביתם. ונסכם במשפט אחד: הורדת את האגו - הרווחת חיים מאושרים.

(הרב חיים זאיד שליט"א, אור הפרשה)

לו: אני חושב שאני יודע מה הבעיה שלך. לך יש בעיה רצינית של אגו, אם עשו לך משהו או פגעו בך, או שאתה חושב שמישהו לא עשה כשורה וכפי רצונך, אז אתה אפילו מבלי לשים לב כ"כ, תעשה הכל כדי לפגוע בו ולהשיב לו על כך. "איך הרב יודע?" הוא אומר לי. "תמיד ידעתי שהרב הוא מקובל וצדיק גדול, וואוו!". ואני ממשיך ואומר לו: ואני גם רואה בשם שלך שהיום כמעט פגעת במישהו בכביש ורדפת אותו לאורך כל הנסיעה, נכון? "איך הרב יודע?! אני אמרתי לחברים שלי שהרב הוא ממש כמלאך".

ענינא דיומא - שובבי"ם

"אמרו עליו על הרב החסיד המופלג אברהם מונסון ע"ה, שכשהיה מתוודה בקהל עדתו בקרב ימי השובבי"ם, תבקע הארץ לקול המולה גדולה תאניה ואניה"

סקירה מיוחדת על השתלשלות מנהגי ימי השובבי"ם מתקופת הראשונים ועד ימינו

מאחר יותר מצאנו איזכורים בספרי תלמידי המהרש"ל, הלבוש, בעל מטה משה, שמביאים עניינים בספריהם על נושא שובבי"ם ת"ת. לאחריהם עוסק השל"ה בהרחבה אודות ימים אלו.

בתקופה מאוחרת יותר, בשנת ש"ס בערך, החלו מנהגי שובבי"ם להתפשט, וכך נכתב בספר ח"י ח"ב שובבי"ם פרק א': "אמרו עליו על הרב החסיד המופלג אברהם מונסון ע"ה, שכשהיה מתוודה בקהל עדתו בקרב ימי השובבי"ם תבקע הארץ לקול המולה גדולה תאניה ואניה".

המנהג עשה לו כנפים באשכנז, וכך כותב בעל עטרת זקנים באור"ח סי' תקע"ב: "...אדכירנא כד הוינא טליא שפעם אחת גזרו בק"ק ווינא שובבי"ם ת"ת... וכמדומה לי שהיה בשנת שצ"ג, והיה אז מורה צדק בק"ק ווינא אא"ז הגאון מהר"ל רופא זצ"ל...". כמה שנים לאחר מכן, בשנת שצ"ט, הנהיגו בלובלין אמירת סליחות וצום שובבי"ם ת"ת, ובשנת ת"ד הדפיסו קונטרס סליחות מיוחד לימים אלו, וכך נכתב על דף השער: "זה דבר חדש הוא כבר היה לעולמים שנוהגין להתענות ולומר סליחות שובבי"ם ת"ת במדינות מעהרין וביהם ואוסטרייך. וכבר התעוררנו פה לובלין זה כמה שנים להתענות ולומר סליחות, ונדפס הפזמון וסדר הסליחות בשנת שצ"ט...".

בימי האריז"ל ותלמידיו נתפשט המנהג ע"פ כל קצוי תבל. באיטליה נתפשטו תיקוני שובבי"ם ע"י הרמ"ז, ועד ערי טורקיה וספרד שתיקנו לעצמם תפילות וסליחות מיוחדים לימים אלו.

(גיליון מאורות הכשרות, מתוך 'שמלת אליעזר')

מקורות ראשונים למנהגי השובבי"ם מצאנו בסוף תקופת הראשונים - בשנות ה' ק"נ - בזמנו של בעל תרומת הדשן, שאף השתתף במנהגי שובבי"ם וצם בהם, וכך מפרט תלמידו בעל ה'לקט יושר' (עמ' 116): "וזכורני שהמנהג באושטרייך בשנת העבור מתענין ח' תעניות, ומתחילים פרשת שמות ביום ה', ואח"כ בכל יום ה' עד פרשת תצוה, וסימן לאלו התעניות - שובבי"ם ת"ת, שהם ר"ת מן הסדר: שמות, וארא, בא, בשלח, יתרו, משפטים, תרומה, תצוה. ובכל שנת העיבור הרב והקהל מקבלים עליהם אלו התעניות בחצר בית הכנסת בשבת ויחי, ומתנה אם בא יו"ט ביום ה' שיתענו ביום ב' קודם יום ה', ומלמד שיש לו ו' שעות אין צריך להתענות, והרבה תנאים כאלו. וזכורני שהוא [בעל תרוה"ד] מתענה בימי דשובבי"ם ת"ת אע"ג שיכול ליתן ד' פשוטים לצדקה...". נראה שמנהג זה היה כבר מבוסס ומושרש בזמנו בקהילות ישראל.

לאחר מכן נזכר מנהג זה בקצרה בהלכות ומנהגי מהר"ש אות תמד: "שאלתי למ"ר שלום, מפני מה מתענין כשהשנה מעוברת, ואמר לי לפי שהשנה ארוכה יותר משנים אחרות, ויש זמן מופלג מתעניות שלאחר החודש שמתענים בה"ב לתעניות שני וחמישי ושני שלאחר הפסח, מבשנים אחרות, ולכך מתענים". דבריו הועתקו ביתר ביאור בהגהות המנהגים למהר"א טירנא דיני פורים אות י' שכתב: "בעיבור רגילין לקבוע תענית לסימן שובבי"ם - פרשת שמות, וארא, בא, בשלח, יתרו, משפטים, וי"א גם ת"ת - פי' תרומה תצוה. וכל יום ה' מתענין וקורין פרשת השבוע שחרית, ואומר שומר ישראל וכו' ובמנחה ויחל דרשו ועננו... מהר"ש סי' תמד".

רבנו שמע את הדברים, ניגש אל הגבאים, ואמר להם בתקיפות: "תדעו לכם, מי שעושה מריבה עם רב, החיים שלו בסכנה!"

ויאמר מי שקמך לאיש שר ושפט עלינו - מעשה נורא שסיפר הגר"ד בן אברהם שליט"א, תלמידו של הגאון רבי בן ציון פלמן זצ"ל

את הדרשה, וממילא לא יבואו להתקומם על זה שלוקחים מהרב את השיעור. ומכאן הדרך פתוחה לבטל את השפעתו של הרב על הקהילה. אלא שעדיין חששו שמא האברכים לא יסכימו למסור את הדרשה במקום הרב, כי לא ירצו לפגוע בו. קבעו אפוא שכל אברך שיתנגד ולא ירצה למסור את השיעור כשיגיע תורו, לא יקבל יותר את המילגה מהכולל.

רבנו שכיהן באותה תקופה כראש הכולל, ראה והבין את זממם, והיתה לו עגמת נפש גדולה מכך, אבל לא ידע מה לעשות. מצד אחד אסור לפגוע ברב בשום פנים ואופן, לא יעשה כזאת בישראל. אבל מצד שני, אם האברכים יתנגדו לגבאים, הם יקיימו את זממם ולא יתנו להם את המילגה, ועל ידי כך יאלצו להפסיק ללמוד. לכן החליט בדעתו שכל זמן שהאברכים מעצמם אינם שואלים אותו מה לעשות, אין לו מחויבות להתערב בזה, ותפס בפלך השתיקה, וחשב שכאשר יבוא מי שיבוא לשאול בעצתו, אז יראה מה להכריע.

בינתיים, האברכים שחששו להפסיד את המילגה התחילו לומר את הדרשות בשבת במקום הרב. רבנו ראה את הדבר ומאוד מאוד כאב לו על כבודו של הרב, עד שממש נחלה מכך. אבל עדיין נשאר בשתיקתו... הרב דוד בן אברהם שליט"א שלמד באותו זמן בכולל, היה קשור מאוד לרבנו ולא היה עושה דבר וחצי דבר בלא להוועץ בו תחילה. כשראה את צערו הגדול של רבנו על הדבר הזה, אזי כאשר הגיע תורו למסור את הדרשה הלך לשאלו כדת מה לעשות - למסור את השיעור או להמנע. רבנו שמע את השאלה, והיה נראה שהמתין לרגע הזה שישאלו אותו מה לעשות. ואמר: "אני לא יודע מה לענות". ופירט את ההתלבטויות שיש לו בזה. ובסוף הציע שכדאי שילכו ביחד למרן הגרא"מ שך לשאול בעצתו.

הרב שך שמע את השאלה, חשב, ואז פנה אל רבנו בשאלה: "מה אתה אומר, ר' בן ציון". אך רבנו שותק. הרב שך חשב דקות מועטות, ולפתע נעמד והכריע בהחלטיות: "אסור לפגוע ברב. אפילו אם מחמת זה הכולל יסגר והאברכים ייצאו לעבוד, אין זה מתיר לפגוע ברב. אסור שהאברכים ידברו בשבת בבית הכנסת במקום הרב!".

רבנו לא חת מפני איש, וכאשר שמע את ההוראה יוצאת מרבו, היה זה אצלו כהוראה משמים, ומיד קיבל כח ועזות דקדושה, וללא מורא מתוצאות המעשה ניגש אל האברכים והודיע להם

מעשה נורא סיפר תלמידו של רבנו הגרב"צ פלמן זצ"ל, בן אברהם שליט"א. בשנים מסוימות כיהן רבנו כראש כולל בקהילה מסוימת, אשר הכולל היה שייך לקהילה ובעיקרו היה מיועד לבני הקהילה. באותו זמן כיהן כרב בבית הכנסת של הקהילה תלמיד חכם מופלג שהיה גדול בתורה ובמידות, נצר למשפחה רבנית מפורסמת. הרב היה אהוב מאוד על בני הקהילה, והשפיע עליהם בדרשותיו המעניינות והמרתקות, וממש הצליח לעשות בקרבם מהפכה. בעוד שבהתחלה רוב הציבור לא היו אדוקים בתורה ובמצוות, וכמעט ולא היה בתוכם אפילו אחד ששלח את בניו לישיבות ואת בנותיו לבית יעקב - הרב בחכמתו ובמתק שפתיו הצליח להראות להם בחוש את הפסוק 'טעמו וראו כי טוב ה', וכולם הבינו כי הטוב ביותר בעבורם ובעבור ילדיהם הוא להתחזק בתורה ובמצוות, ובעקבות כך שלחו את ילדיהם למוסדות תורניים, ולאט לאט הקהילה התחילה להתהפך לאנשים יראים ושלמים.

אלא שכידוע, היצר הרע לא שותק, וכשרואה מקום שהקדושה הולכת וגוברת בו הרי זה לצנינים בעיניו, ומחפש איך להפריע ולחבל בכל דרך אפשרית. וגם כאן הצליח להסית את הגבאים כנגד הרב, והם כעסו מאוד על כך שהפך את הקהילה לחרדים ויראים, ועל כך שמדבר נגד המוסדות שבהם הם התחנכו כל השנים. ישבו הגבאים בינם לבין עצמם ודנו מה אפשר לעשות כדי לפטר את הרב מתפקידו ולהביא רב חדש שילך כפי הלך רוחם. מצד אחד אי אפשר לבוא ביום אחד ולפטר את הרב, כיון שהוא מאוד אהוב על בני הקהילה, וכאשר יפטרו אותו יכול לקום עליהם מרד גדול בבית הכנסת. אבל מצד שני, לפי דעתם לא יתכן שהרב ישאר רב בבית הכנסת הזה ויהפוך בסוף את כולם ל"שחורים"...

בסוף העלו רעיון: הרי השפעתו של הרב באה מכח דרשותיו המעניינות מדי שבת, א"כ הכח היחידי שיש בידם לעשות הוא, למנוע את הרב מלומר את השיעור, ועל ידי כך במשך הזמן הקשר של הציבור עם הרב יתמעט והאהדה שהם חשים לו תפוג, וממילא בסוף יוכלו לפטר אותו ממשרתו ללא קושי. לכן העלו רעיון, שמעתה אברכי הקהילה שלומדים בכולל של הקהילה הם ימסרו את הדרשה בשבת במקום הרב. בכל שבוע אברך אחר ימסור דרשה. וכך למראית עין הם עושים מעשה כביכול לטובת בני הקהילה, שנותנים לאברכים עידוד בזה שהם ימסרו

למה שואלים את הרב שך, הרי אנחנו ספרדים והרב שלנו הוא הגאון רבי עובדיה יוסף, ומן הראוי שישאלו אותו ולא את הרב שך". ענה להם רבנו: "גם אם היו שואלים את הרב עובדיה יוסף, הוא היה אומר שאסור לאברכים למסור את השיעור הזה בשבת, כאשר הוא פוגע ברב של בית הכנסת". אחרי כמה ימים חזרו הגבאים, ואמרו ששאלו את הרב עובדיה והוא אמר שהאברכים ימשיכו למסור את השיעור בשבת, וא"כ הם דורשים להחזיר את המצב שהאברכים מוסרים את השיעור במקום הרב.

רבנו הבין כי בוודאי הם לא הציגו לו את הסיפור במלואו, ואמר להם מיד: "אני לא מאמין לכם שכך הוא אמר, ואני שולח שני אברכים לשאול אותו אם אכן כך אמר". וכך עשה, שני אברכים נסעו אליו וספרו לו בפרטות את כל המעשה, ושאלו האם אכן זה נכון שהורה לגבאים שהאברכים ימשיכו למסור את השיעור. הרב עובדיה ענה להם, שהגבאים הציגו לו את השאלה אחרת לגמרי, ונוסח שאלתם היה: יש אצלנו בקהילה כולל, ואנו מעוניינים שהאברכים של הכולל ימסרו בכל שבוע בתורנות דרשה בשבת בבית הכנסת, כדי שיתלמדו איך לדרוש ברבים, ובמשך השנים יוכלו להיות רבנים". ולא הזכירו דבר מהפגיעה ברב בית הכנסת. ועל זה ענה להם שבוודאי שזה דבר חשוב וטוב. אבל עתה כששומע שכל המטרה היא כדי לפגוע ברב בית הכנסת, בוודאי אסור לעשות כן.

רבנו שמע את הדברים, ניגש אל הגבאים, ואמר להם בתקיפות: "תדעו לכם, מי שעושה מריבה עם רב, החיים שלו בסכנה!". וסיפר להם שלפני כמה שנים, כשאביו הגאון רבי שמואל פלמן זצ"ל היה רב בבית כנסת בתל אביב, הגבאים שם נלחמו בו מאוד על הקפדתו בשמירת ההלכה ועל עמידתו בפרץ מפני רוחות זרות. ורבנו סיפר את מעלליהם למרן הסטייפלר, והוא ביקש למסור לגבאים את הדברים האלו: "תדעו לכם, עם רב לא מתקוטטים, משמים לא יוותרו על זה". אולם הגבאים המשיכו לעמוד במרדם, ולאחר זמן קצר נסעו ארבעת הגבאים יחד ברכב לחתונה של אדם מהקהילה, ובדרך היתה להם תאונת דרכים, אחד מהם נהרג והשאר נפצעו. סיים רבנו את סיפורו ואמר לגבאים: "דעו לכם, זה מסוכן מאוד מה שאתם עושים".

הגבאים שמעו את האזהרה הנוראה הזו, נבהלו קצת, אבל מיד אזרו אומץ והתחילו להשמיץ את רב בית הכנסת ולטעון כנגדו טענות רבות. כשסיימו יצאו מבית הכנסת, וכאן התרחש מופת מוחשי, לעיני עשרות מתפללי המקום. משמים תבעו את כבוד הרב, ומיד כשיצאו קיבל אחד מהם דום לב ונפח את נשמתו. לא עבר זמן רב, ויד ה' פגעה גם בגבאי השני וקיבל התקף לב, והוכרח לנסוע לניתוח לחוץ לארץ, ובריאותו התרופפה עד למאוד. ויהי לפלא.

(שלמים מציון ויחי תשע"ו)

את אשר שמעו אוזניו, וכה אמר: "הרב שך פסק שאסור לאברכים למסור את הדרשה בשבת במקום הרב, לכן מעתה בשום פנים ואופן אין למסור את הדרשה".

הגבאים שמעו על כך ומיד באו בכעס לצעוק עליו: "מי שמך לשר ושופט עלינו, באיזה זכות הינך אוסר על האברכים למסור את השיעור". רבנו לא נבהל, וענה להם ברוגע שהלך עם אחד מהאברכים מהכולל אל הרב שך והוא פסק להם שלא ימשיכו באמירת הדרשות בשבת.

עצתם של הגבאים התבטלה והרב של בית הכנסת חזר שוב לקדמותו באמירת השיעורים. אבל עתה רצו הגבאים להתנקם באברך שהלך יחד עם רבנו לשאול את הרב שך, משום שהבינו שבוודאי ידו היתה במעל והוא היה המושך בחוטים להליכה אל הרב שך.

הם ביררו אצל האברכים שוב ושוב מיהו האברך הלו, עד שמצאו מי שגילה להם את שמו, ומיד הודיעו לו שמכאן ולהבא אינו מקבל יותר את המילגה מהכולל. כשרבנו שמע את הדבר הזה, דיבר עם האברכים על כך ואמר: "נעשה כאן פשע נורא, שהאברך שהלך לשאול את הרב שך סולק מהכולל ואינו מקבל את המילגה, לכן ראוי שמעתה כל אחד יתן את המעשרות שלו לאברך הזה, כדי שיוכל להמשיך וללמוד כאן בכולל". ואכן כך היה, במשך חודשים ארוכים המילגה של אותו אברך היתה מהמעשרות של כל האברכים, וגם רבנו בעצמו היה נותן את המעשרות שלו בשביל זה.

עבר זמן, אבל כעסם של הגבאים לא נח, והם שמו לב שאפילו שהפסיקו לתת לאותו אברך את המילגה, בכל זאת הוא עדיין ממשיך לבוא לכולל כדרכו מימים ימימה. לאחר ששמעו שרבנו ואברכי הכולל דואגים לתת לו את המילגה מכספם הדל, באו אל רבנו - ראש הכולל והודיעו לו שאינם מסכימים שהאברך ישאר בכולל, ועל רבנו לדאוג לסלקו מהכולל. רבנו שחשש על כבוד התורה של הרב, שהגבאים מעתה ירדפו את כל מי שיעמוד לימינו, נעמד ואמר להם בתקיפות: "אני לא מסלק אותו הוא ישאר כאן! אם אתם רוצים תסגרו את הכולל, אבל הוא ישאר כאן!". ומעידים האברכים כי מעולם לא דיבר בכזו תקיפות, ורק כאן לכבוד התורה ולומדיה, נעמד בתקיפות להדוף את המבזים אותה. והמשיך רבנו ואמר לכל האברכים: "בעצם כולם היו צריכים ללכת לשאול את הרב שך מה לעשות בנוגע לאמירת השיעור בשבת, והאברך הזה היה הנציג של כולם, א"כ העוול שעושים לו הוא עוול כלפי כולם. לכן אנו ממשיכים לתת לו את המעשרות כדי שיוכל להמשיך ללמוד בכולל".

הגבאים הבינו שבדרך זו לא ישיגו את מבוקשם, החליטו ללכת בדרך אחרת, פנו אל רבנו ואמרו: "אין לנו התנגדות על זה, ששואלים את גדולי ישראל מה לעשות, אבל אם כבר שואלים,

רוצים לקבל את 'לקראת שבת' מדי שבוע ישירות למייל?
שלח מייל ל- dirshu@dirshu.co.il

היה זה ערב שבת. היהודי לקח את כל כספו והפקידו בידי הרבנית. במוצש"ק תכף אחרי הבדלה ניגש לרבנית: "רבנית, את הכסף בבקשה". הרבנית הייתה מאד פקחית: "על איזה כסף אתה מדבר???" שאלה...

כשהלב בוער באמת - צועקים

המקום.

היה זה ערב שבת. היהודי לקח את כל כספו והפקידו בידי הרבנית. במוצש"ק תכף אחרי הבדלה ניגש לרבנית: "רבנית, את הכסף בבקשה".

הרבנית שהייתה מאד פקחית: "איזה כסף?" שאלה.
"הכסף שלי!"

"אולי, אולי, יש לך טעות?"

"רבעצן, רבנית, אל תעשי קונצ'ים!"

"אולי התבלבלת?"

"רבנית, רבנית, אל תמתחי את העצבים שלי! וכי את יודעת מה יש שם בנרתיק שהנחתי בידיך, מונח בו כל כספי. יש שם גם הלוואות. נסעתי ליריד לקנות סחורה. במה אקנה?"

"אולי נתת לאדם אחר?"

"רבנית!!! החל לצעוק "רבנית מה את עושה לי?!"

אמרה לו הרבנית: תסלח לי, ר' יהודי, תדבר בנימוס, בשקט.

מה אתה צועק? מה אתה צועק?"

"מה אני צועק? הלב שלי בוער."

"אה, הלב שלך בוער, אתה צועק? קח את הכסף. אבל דע לך, אם הלב בוער, כן צועקים. רק תלוי איפה הלב בוער. אם הוא לוחט בתפילה בוער ביראת שמים, או בדברים בטלים..."

(להגייד, הובא ב'אגעדאנק')

שח הגה"צ רבי יעקב גלינסקי זצ"ל:

אספר לכם דבר מענין. היה בעולם צדיק שהיה מכונה השרף מטריסק. בלשון החסידים הוא נקרא "השרף" - שהוא היה יותר גדול ממלאך. אמרו שבשעה שעמד בתפילה, ראו שבווער אש מעליו - והיה מתפלל בצעקות, בקול רעש גדול, - איזו דביקות, איזו התלהבות!.

יום אחד בא לביתו יהודי תושב גרמניה. תושבי אותו אזור בגרמניה - שקטים בטבעם. והנה לקראת הימים האחרונים לשהותו אצל הרבי שאלה אותו הרבנית: איך אתה מרגיש כאן?"

"הכל בסדר. אבל דבר אחד אני לא מבין".

"מה אתה לא מבין?"

"מדוע הרבי עושה סקנדלים, באמצע התפילה? צועק ודופק. שיגיד את התפילה בשקט".

אמרה לו הרבנית: "מפני שהלב שלו בוער. לבו שורף באש. הוא מוכרח לצעוק".

אמר היהודי: "גם לי בוער, וגם אצלי הלב רותח, ואינני צועק. אני מתפלל בשקט".

"לא, אם הלב בוער, מוכרחים לצעוק. אם אתה לא צועק, סימן שהלב שלך קר" השיבה הרבנית.

"לא, רבנית! הלב בוער, ואני לא צועק".

לויכוח כזה אין סוף. היא אומרת שהלב לא בוער, והוא חושב ואומר שהלב כן בוער. הרבנית שמעה לדבריו בנחת, ועזבה את

להתחיל את היום ברגל ימין

חוויה רוחנית מדי יום אצלך בחייל

הלכה, סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד... אקטואלי ומרתק
הצטרפו בחינם לאלפי מנויים, שלחו מייל לכתובת:

dirshu@dirshu.co.il

**הפורתח
בכל יום..**

המייל היומי של 'דרשו'.

כיצד הסביר הגאון ר' יעקב אדלשטיין להגר"ש ואזנר מדוע תפילותיו מתקבלות

מגילה דף יא

וישם המלך אחשוורוש מס - שהכל נעשו רשין בימיו

שהנה מצינו ב'מסורה' ב' פעמים בהם נזכר עניין מינוי פקידים על ידי המלך. א. בפרשת מקץ, שאמר יוסף לפרעה 'יעשה פרעה ויפקד פקידים על הארץ'. ב. אצל אחשוורוש, שם נאמר (אסתר ב ג) 'ויפקד המלך פקידים', ומבאר הבעל הטורים, כי אחשוורוש עשה זאת לצורך עצמו, להביא לו מי שתמלוך תחת ושתי, ובסופו של דבר נעשה עני רש, וכמו שפירשו חז"ל (מגילה יא.) מה שנאמר בו (אסתר י א) 'וישם המלך אחשוורוש מס על הארץ ואיי הים - שנעשה רש' והיה צריך לגבות מיסים מבני עמו. אמנם, להבדיל אלף אלפי הבדלות. יוסף הפקיד פקידים לקבץ כל אוכל מצרים למען יוכל לכלכלם בכל שנות הרעב. וכל מטרתו היתה לטובת אחרים, 'על כן העשיר וליקט את כל הכסף'. נמצינו למדים, כי הדואג רק לעצמו לא יתקיימו נכסיו וסופו שנעשה רש, אמנם הדואג לאחרים ושוקד על טובתם, הוא יזכה לרוב ברכה ולעשירות גדולה.

(באר הפרשה)

בפרשת שמות (ו ה) 'וגם אני שמעתי את נאקת בני ישראל, וביארו צדיקים אומרו 'וגם' - כי כך היא הנהגתו של בורא עולם, כאשר ישמע איש את צעקת רעהו ויתמלא רחמים עליו לעטור לימינו, להסיר ממנו כל צער ומכאוב, ולכבד אותו, ישמע גם ה' לקול נאקתו ויפקדהו בדבר ישועה ורחמים.

פעם שאל הגאון בעל 'שבט הלוי' את הגאון רבי יעקב אידלשטיין כיצד זכיתם ל'כח' עליון כזה שכל ברכותיכם ותפילותיכם מתקבלים בשמים ופועלים פעולתם לטובה. "תחילה ניסה רבי יעקב לבטל את עצמו ושאל מנין לכם שהם פועלים... אבל משלא נתקבלו תירוציו נענה ואמר, שמא כל זה ב'מידה כנגד מידה' כי קהל גדול בא אלי והנני שומע ומקשיב לכל יחיד ויחיד מהם בסבלנות עצומה, אין איש היוצא מביתי מבלי שנשמעו כל דבריו באוזן קשבת, על כן גם בשמים אומרים נשמע בסבלנות את כל דבריו עד תומם ונמלא את בקשותיו ותפילותיו.

דבר נפלא מצינו ב'בעל הטורים' בפרשת בראשית (מא לד),

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' *4992 או 077-2222-666

לשמוע ולחשמוע

ברכב, בבית, ובכל מקום..

התקשרו לקו השיעורים של 'דרשו'
וקבלו אלפי שיעורים והרצאות להאזנה

077-2222-666

פרשת השבוע מפי מיטב המרצים

חדשות 'דרשו' ועדכונים

מידע לנבחני 'דרשו'

'גישמאק בלימוד'

הרצאות על מתיקות התורה

שיעורי תוספות לפי סדר 'הדף היומי'

הרצאות לחגים ומועדים

תוכניות מיוחדות

שידורים חוזרים מאירועי 'דרשו'

שיעורי 'הדף היומי'
בעברית, אידיש וצרפתית

שיעורי 'הדף היומי בהלכה'
בבקאות ובעיון

'הפותח בכל יום'
תוכנית יומית עם
סיפורים וחיזוקים

חדש במערכת

ניתן להאט או להאיץ את קצב שמיעת השיעורים
לחצו 7 להאטה או 9 להאצה

קו השיעורים של 'דרשו' לחייג, ללמוד, לדעת

מי שכיבה את נרות החנוכה שהדליק - האם חייב לשוב ולהדליקם?

במזיד, עליו לשוב ולהדליק בברכה. וגם אם הנרות כבו מאליהם, מחמת רוח וכדומה, או שהוא עצמו כיבה אותם בשוגג - ראוי לשוב ולהדליקם, ללא ברכה. וראוי להחמיר בכך במיוחד אם אירע כן בערב שבת חנוכה, והנרות כבו לפני השקיעה, (בטרם קיבל עליו את השבת), כך שהם לא דלקו בלילה כלל.

[שו"ע תרעג, ב, ומשנ"ב כה-כז; ביאורים ומוספים דרשו, 31; וראה שו"ע תרעב, א]

מצות הדלקת נר חנוכה, מתקיימת בעצם מעשה ההדלקה, ולפיכך, אם הנרות כבו מיד לאחר הדלקתם, למרות שלא דלקו מחצית השעה (ראה במקורות), אין חובה לשוב ולהדליקם. אולם, אם המדליק את הנרות כיבה אותם במזיד, עליו לשוב ולהדליקם, ללא ברכה; ויש שכתב, שאם הדליק את הנרות על דעת לכבותם לפני שידלקו מחצית השעה, ואכן כיבה אותם

המדליק נרות חנוכה במקום שהרוח נושבת - האם יצא ידי חובתו?

המצויה במקום, עליו לשוב ולהדליק, אך כמובן, ללא ברכה. ולכל הדעות, ניתן להדליק בבית מנורה כאשר הוא פתוח לרוח, כיון שבכוונת המדליק לסוגרו מיד בסיום ההדלקה. והמדליק במקום שנושבת בו רוח חזקה המכבה את הנרות לאלתר, הרי זה כאילו לא הדליק כלל, ועליו לשוב ולהדליק בברכה.

[משנ"ב תרעג, כה, ושעה"צ ל-לא; ביאורים ומוספים דרשו, 30, 32 ו-35]

בהמשך לאמור: המדליק נרות חנוכה במקום שניתן לשער כי הרוח תכבה אותם לפני תום מחצית השעה, ואכן הנרות כבו - עליו לשוב ולהדליק, אך לא יברך, מחשש שבשעת ההדלקה לא היה זה ודאי שהרוח תכבה את הנרות. ואם הנרות לא כבו - יש אומרים, שיצא ידי חובתו; ויש אומרים, שמאחר ובשעת ההדלקה היתה סבירות גבוהה שהנרות יכבו ברוח

האם צריך להחליף את הפתילות בכל יום מימי החנוכה?

בליל המחרת. אולם, את הפתילות אין צורך להחליף בכל יום למרות שראשן מפוחם, משום שאדרבה, באופן זה הן נוחות יותר להדלקה. ויש שכתבו, שאף את הפתילות יש להחליף בכל יום, כזכר לנס שהתחדש בכל יום, וכזכר לנרות שבמקדש אשר החליפו את פתילותיהם בכל יום.

[שו"ע תרעג, ד, ומשנ"ב כח רלא; ביאורים ומוספים דרשו, 41, 43 ו-44]

ראוי לכל אדם לטרוח במידת האפשר, ולהכין לעצמו חנוכיה יפה, בזיכים יפים, ונרות יפים, לקיום מצות הדלקת נר חנוכה. ופוסקים רבים כתבו, שראוי להדר ולהדליק בכלי זהב וכסף. ויש שנהגו להדליק בפתילות עבות, כדי להגדיל את אורן, לכבוד המצוה. ויש שכתבו, כי המדליק נרות חנוכה בבזיכי זכוכית, והם הושחרו מפיוח הנרות, צריך לנקותם לפני השימוש החוזר בהם

* כלל הוא בידינו: "דבר שְׁבִמְנִין אינו בטל", כלומר, דבר שמחמת חשיבותו נמכר לפי מנין הפריטים, אינו מתבטל בתערובת. וכתבו הפוסקים, שנרות חנוכה, שמדליקים אותם בכל לילה במנין, נחשבים כדבר שבמנין, ואם התערבבו בנרות אחרים בתוך הזמן הראוי לקיום המצוה - כל הנרות שבתערובת אסורים לשימוש שאינו לצורך נרות חנוכה. ויש אומרים שגם חנוכה אינו נחשב כדבר שְׁבִמְנִין. ולהלכה, הואיל ואיסור השימוש בנרות החנוכה לצרכים אחרים הוא רק מדרבנן, אזי במקרה שאם נאסור את כל התערובת יהיה הדבר כרוך בהפסד רב, וכגון שהנר התערבב בנרות רבים מאוד - יתכן שיש להקל.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

הטס במטוס בחג הסוכות - האם רשאי לאכול פת?

וכדומה, עליו להתאמץ ולמצוא מקום שיש בו סוכה; ואם התאמץ ולא מצא, רשאי לאכול ולישון מחוץ לסוכה. ולכן, לדוגמה, הנמצא בטיסה בחג הסוכות, רשאי לאכול ולישון במטוס כרגיל. ואם שוהה בדרכו במקום אחד במשך מספר ימים מימי חג הסוכות - חייב בסוכה כאילו היה בביתו, וחייב אף לבנות לעצמו סוכה. [שו"ע תרמ, ח, משנ"ב לט-מה, וביה"ל ד"ה הולכי]

הנמצאים בדרך בחג הסוכות, פטורים מאכילה בסוכה, אלא אם כן מזדמנת להם סוכה בשעת האוכל, ללא טירחה. והטעם, משום שמצות הישיבה בסוכה היא - להשתמש בה כדירת המגורים של כל השנה, ובכל ימות השנה, מצוי הדבר שאדם עוזב את ביתו ויוצא לדרך, ואוכל בדרך. ובשעות שאינו הולך בדרך, כגון אם הוא לן בלילות במלון,

הלוח היומי

י"ט בטבת | רבי אברהם יעקב ב"ר מרדכי שלום יוסף פרידמן זצ"ל, האדמו"ר מסדיגורא, בעל עקבי אבירים

יארצייט:

- תקע"ג: רבי אריה לייב ב"ר יוסף הכהן הלר זצ"ל, בעל קצות החושן, אבני מילואים ושב שמעתתא.
- תקצ"ז: רבי יעקב ב"ר נפתלי צבי (ממעליץ) הורביץ זצ"ל, אב"ד קולבסוב ומעליץ, בעל זרע יעקב.
- תר"ט: רבי אלימלך ב"ר מנחם יששכר ווייסבלום זצ"ל, מרודניק.
- תרל"ב: רבי אברהם שמואל בנימין ב"ר משה (החת"ס) סופר זצ"ל, אב"ד פרשבורג, בעל כתב סופר.
- תרל"ה: רבי רפאל אשר ב"ר אברהם קובו זצ"ל, מסלונקי, בעל שער אשר
- תרנ"ד: רבי יעקב ב"ר אברהם (מטשכנוב) לנדא זצ"ל, ממיעזוב.
- תרצ"א: רבי משה ב"ר שמואל סוקולובסקי זצ"ל, ר"מ בריסק, בעל אמרי משה.
- תשל"ד: רבי מנחם מנדל יוסף ב"ר יעקב מרדכי זקס זצ"ל, חתן הח"ח, ר"י ראדין ומר"י רבנו יצחק אלחנן.
- תש"ס: רבי צבי ב"ר חזקיהו אברהם ברוידא זצ"ל, אב"ד פ"ת.
- תשע"ג: רבי אברהם יעקב ב"ר מרדכי שלום יוסף פרידמן זצ"ל, האדמו"ר מסדיגורא, בעל עקבי אבירים.
- תשע"ד: רבי מנחם מנדל מאיר ב"ר משה דוד מורגנשטרן זצ"ל, מסוקולוב-קוצק.
- תשע"ז: רבי ברוך חורי זצ"ל, מנתיבות/מושב שלשלת.

מתנת פרידה מבעל ה"קצות החושן"

כאשר תלמידו של בעל ה"קצות החושן" בא פעם להיפרד ממנו, רבינו תפס את ידו ואמר בקול מתוק מילה במילה: "שמח בחור בילדותך, ויטיבך לבך בימי בחורותך, והלך בדרכי לבך ובמראה עיניך", ואז החל לזעוק כשפניו הטהורות בערו כלפיד אש: "ו-ד-ע-!!!"

כי... על... כל... אלה... יביאך... האלוקים... במשפט..."

והתלמיד העיד: "שנים עברו מיום זה, והפחד אצלי מלעבור עבירה ח"ו, הוא נורא ואיום".

(תורת זאב להגר"ז צ'צ'יק - פנינים עמ' לג)

נשתדל להתהלך בהרגשה תמידית שהשי"ת רואה את מעשינו, ועל הכל נצטרך לתת דין וחשבון

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' 4992* או 077-2222-666

לתשומת לבכם: התמונות המוצגות כאן יש עליהם זכויות יוצרים ואין להשתמש בכל שימוש שהוא ללא היתר בכתב

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il